

GÜNLÜK

3 Aralık 2013

Sevgili günlük!..

Bir süredir sana yazıyorum. Ancak sana geçmişimden söz ettiğim pek söylenemez. Bugün bunu yapacağım. Eminim anlattıklarına oldukça şaşıracaksın.

O zamanlar henüz 16 yaşındaydım. Hayatımdan memnun olduğumu da pek söyleyemem. Benimki monotonluktan, fakirlikten, daha fazlasını arzulamaktan ya da başka bir mızımlıktan kaynaklanmıyordu; sadece kendimi eksik hissediyordum. Çoğu insan için önemsiz şeylerdi istediklerim. Bisiklete binmek ne güzel bir duyguydu kim bilir. Ya da daha basitinden, bana tepeden bakan gözler olmadan yürümek: Ellerini cebine koyup, şafağa bakarak, sahil boyunca serserice volta atmak. Alışveriş merkezinde yürüyen merdivene binip seni yukarıya çıkartışını seyretmek... En azından dik bir yokuşun başında korkmadan yolun sonuna bakabilmek... Özendiğim birçok şey vardı. Hepsinin de eksikliğini hissederek yaşamayı öğrendim. O üstünde oturduğum tekerlekli sandalye benim kafesimdi. Anahtarını da hangi vicdansıza vermişlerse kapıyı avluda bir voltalık bile açmadı.

Tabi bütün bunlar, o ana kadar olan karamsarlığımdan ibaretti. Zihnimdeki kasvetli bulutları yok edecek birini tanıyacağımı düşünmemiştim hiç. Nasıl unutabilirim ki bütün hayatımı çark eden o günü?

Güneşin, dünyanın bu yakasına oldukça kızgın olduğu bir Pazar günüydü. Yanıma aldığım şişedeki suyun yarısını ben içerken, sanki yarısını da güneş emiyordu. Anneme beni bu mahşer gününde evimizin karşısındaki parkta, üstelik bir salıncağın üstünde bırakıp ev işlerine koyulduğu için oldukça kızgındım. Şimdilerde ise ona ne kadar teşekkür etsem azdır.

Sol bacağım daha bebekken kesildiği için pek sallanabildiğim söylenemezdi. Tek bacakla ivme kazanamıyor, her denememde anneme sinirleniyordum. Güneş, ben ve salıncak arasında geçen bütün muharebe arasında ürkek bir ses duydum: “Mer... haba!”

Kafamı sola çevirdiğimde yerdeki çakılların arasında zorla ilerleyen bir tekerlekli sandalye gördüm. Biraz daha yukarı baktığımda ise üstünde oturan sarışın bir erkek çocuk... Çocuk benim yaşlarımdaydı. Altın sarısı saçları gözlerinin önüne kadar inmişti. Çelimsiz ama bebeksi bir suratı vardı. Hani bu çocuğa benim de içimden dediğim gibi “Vay be!” demeyecek kız yoktu.

Ona aynı ürkeklikle cevap veriyordum: “Mer... haba!”

Yabancı birisiyle ilk tanıştığımdaki ciddiyet, onun bana gülümsemesiyle tebessüme dönüştü. Bu gülümseyiş bir parça da salıncakla olan imtihanıma gelmişti sanırım.

“Salıncağı tutar mısın?”

Ben var gücümle yanımdaki salıncağı tutarken, o iki elini zincirlere sarıp kendini yukarı çekti. Salıncağı oturduktan sonra sandalyesini kenara doğru itti. Bütün bu çabamız esnasında ayakları hiçbir canlılık emaresi göstermedi. İki ayağının da sinirsel bir hastalıktan işlevsiz olduğunu anlattı bana. Adı da Emre imiş...

“Salıncaktasın ama neden sallanmıyorsun?”

Sadece kafamı önüme eğdim. Daha sonra durup gözlerimin içine baktı ve vücuduyla bir ileri bir geri sallanmaya başladı. Sallanırken kararlı gözlerini benden bir salise dahi ayırmadı. Suratı kıpkırmızı, dişlerini sıkmış, burnundan soluyarak ve kafası hafifçe titreyerek iyice gökyüzüne doğru yükselmeye başladı. Çok fazla yükseldiğini söyleyemem ama başarmıştı. Kararlı bakışları hâlâ üzerimdeydi ve adeta bana “İşte böyle yapacaksın,” diyordu. Yeteri kadar yükseldiğine kanaat getirdikten sonra bana bağırmağa başladı.

“Haydi Aslı! İşte böyle... Böyle Aslı. Böyle yapacaksın. Vücudunu kullan, kullanamadığın yerde aklını. “

İşte bu sözleri hayatım boyunca duyacaktım: Haydi Aslı, işte böyle, aklını kullan.

Emre bana aklımı kullanmayı öğretti. Bana şöyle derdi:” İnsanlar terazi gibidir, bir tarafı hafifse başka bir tarafı ağır basar.” Gerçekten de öyleydi. Yaratıcı bizden bir şeyleri almışsa başka bir şeyleri vermiş olmalıydı. Bacaklarımız yoksa aklımız vardı. Şansımız yoksa tahammülümüz, üstünlüğümüz yoksa merhametimiz...

O gün o salıncakta sallanmayı başardım. Hayatımın devamında birçok şeyi başardığım gibi. Okulun felsefe bölümünde dereceye girmem, bana okulun yüzme takımına katılamayacağımı söyleyen spor hocasını dört kulaç fark atmam gibi birçok övünç kaynağı.

Hayatım boyunca insanlar onlardan bir farkım olduğunu düşündü. Haklıydılar... Onlara onlardan ne kadar farklı olduğumu her zaman gösterdim. Ensemde bir sesle: “Haydi aslı, işte böyle, aklını kullan!”

Aslında anlam veremiyordum birçok şeye. Kendi durumundan daha fazlasına yoruyordum kafamı. Bir insanın fazla kilolu olmasını şişko, yüzünü beğenmediğini çirkin, kendinden daha az para kazananı fakir diye adlandıranlara hak vermemeye yeminliydim. Neden insanlar kendileri böbürlenmek için diğerlerinde kusur arardı? Neden kendini yüceltmek adına diğerlerine bir kulp takardı? Her şeyi yapabildiğini anlatmak için birilerine engelli demek müstahak mıydı?

Emre hayattaki en büyük destekçim oldu. Onu sağ bacağımdan daha çok seviyorum. Nasıl sevmem ki? Beni kendime getirmek için 4 yıldan fazla tekerlekli sandalye ile dolaşmıştı. Onu bir Haziran gecesini futbol oynarken gördüğümde ilk başta ihanete uğradığımı düşünmüştüm. Bir yalancıydı o. Sonra durdum ve düşündüm; aklımı kullandım. Her şeyi benim için yapmıştı. Kendimi farklı hissetmemem için yıllarca benim gibi dolaşmıştı. Benim kurtulmak için her şeyimi feda edeceğim duruma katlanmıştı. Sırf benim için. Bana yıllar boyu başarmayı, vazgeçmemeyi, inanmayı, kararlılığı öğretmişti. Sevdiğim kişiden kendimi hakir görmemem için yapmıştı. Bana duyduğu ilgiden günlerce beni uzaktan izlediğini, daha sonra böyle bir karar aldığını söyledi. O gün o salıncakta bacaklarını da kullanmıştı çaktırmadan. Ben ise gerçekten başarmıştım sallanmayı. Bugün daha iyi anlıyorum inancın ve aklın gücünü.

İşte günlük, işte hayatım böyle çark etti. Mutluluğu gökyüzünden aldım ve hayatım boyunca bir daha bırakmadım. Emre'ye ne kadar minnet duysam azdır. Yani biricik eşime...

Eskiden gece, aciziyetimi perdeleyen bir siyah pelerindi benim için. Güneşin vedasıyla kara sandıktan çıkartırdım pelerinimi. Şöyle bir savurur, sırtıma geçirirdim. Bir düz, bir kelebek düğüm...

Artık gece de gündüz de dostum oldu. Kendime aynada gıptaıyla bakıyorum. Gördüğüm başarılı bir genç kızdan ibaret.

